

Sygn. akt VU 1106/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku T. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania T. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 września 2015 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. K. (1) prawo do emerytury poczynając od dnia (...) 2015 roku

Sygn. akt V U 1106/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy T. K. (1) prawa do emerytury.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się w dniu 28 września 2015 roku. Wniósł o przyznanie żądanego prawa z uwagi na to, że przepracował wymagane 15 lat szczególnych warunkach. Wskazał, że pracował w takich warunkach także w okresie od dnia 1 czerwca 1974 r. do 30 listopada 1979 r. na stanowisku traktorzysty w (...) w B. .

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

T. K. (1) , urodzony w dniu (...), złożył w dniu 19 sierpnia 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi łącznie 13 lat , 6 miesięcy i 28 dni. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia: od dnia 4 grudnia 1979 r. roku do dnia 31 sierpnia 1993 roku w (...) S.A. Organ odmówił mu zaliczenia do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 1 czerwca 1974 r. do 30 listopada 1979 r. na stanowisku traktorzysty w (...) w B. .

Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę wnioskodawca miał rozwiązany stosunek pracy.

(okoliczności niesporne)

W okresie od dnia 1 czerwca 1974 r. do 30 listopada 1979 r. T. K. (2) pracował na stanowisku traktorzysty w (...) w B. . Do jego obowiązków należał transport cementu, szlaki, węgla , materiałów sypkich , nawozów . Jeździł traktorem (...) i (...) z kabiną i z przyczepami . Materiały te rozwoził po rolnikach z T.. Jeździł do K., R.. W (...) produkowano pustaki .

(dowód : zeznania świadków J. Ś. (1) i J. S. – k. 17 verte oraz zeznania wnioskodawcy – k. 10 i 17 verte akt sprawy oraz świadectwo pracy z 1 grudnia 1979 r. – k. 7 akt organu rentowego)

Spółdzielnia Kółek Rolniczych już nie istnieje i skarżący nie legitymuje się zaświadczeniem pracy w warunkach szczególnych.

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 1 czerwca 1974 roku do dnia 30 listopada 1979 roku, łącznie z okresami niekwestionowanymi przez organ rentowy, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi łącznie więcej niż 15 lat.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 roku) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Od 1 stycznia 2013 roku dla przyznania emerytury nie jest już konieczne uprzednie rozwiązanie stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1.

osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...) 2015 r. roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie Sąd oparł się na zeznaniach świadków J. Ś. (2) oraz J. S.. oraz przesłuchaniu wnioskodawcy.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał i w jakim wymiarze czasu pracy pracował. Będąc zatrudnionym w (...) w B. z siedzibą w Ż. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako traktorzysta, jeżdżąc traktorem z przyczepami, którymi przewoził materiały budowlane, szlakę, węgiel, żwir oraz wapno i nawozy dla rolników. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

W zeznaniach tych nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują z treścią zachowanego dokumentu w postaci świadectwa pracy, z którego wynika, że wnioskodawca pracował wyłącznie jako traktorzysta.

Zeznania te potwierdzają w ocenie Sądu Okręgowego, iż skarżący pracował wyłącznie jako traktorzysta w transporcie, nie wykonując żadnych prac polowych.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności wskazanych wyżej dowodów.

W świetle złożonych w sprawie zeznań nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace na stanowisku traktorzysty.

Prace zaś na stanowisku kierowcy ciągników, wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, w dziale VIII – „W transporcie i łączności” - Transport, poz. 2. Ponadto stanowisko pracy zajmowane przez wnioskodawcę jest także wymienione w przepisach resortowych, zawartych w wykazie B dział VIII, poz. 3 pkt 3 załącznika do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. Wymieniono tam prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Wykazie A, Dziale VIII pkt 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji.